

Öregek

A TANYASI ÖREG

*Hétszámra az ablakban könnyököl:
„a viharfelhőt lesem, fiam, a villámot, hogy lesújtsa
azt a megkopaszodott fát, amott!
ha volna erőm kívágni télire tüzelőnek!”
Kivágnám neki télire tüzelőnek, ha volna érkezésem,
városi mihasznának.
A szégyent átvállalja a képzelet.
Az irgalmat a hümmögés-bólogatás.
Utolsó ünnep! Háznyi máglyán most ökröt sütünk!
Ökröt sütnénk — és bételik az idők pohara:
a vályogfal kidől, a tető beroggyan, a tanya megroskad,
és ő lebegve az ablakban könnyököl,
épen, sértetlenül: a viharfelhőt lesi, a villámot.
Az igen öregeknek és a halottaknak nincs haláluk.*

GÉ-BÁCSI

*Jön az eső — én mondom, Gé-bácsi,
nem odakint, prütyköm, ott a kutyák nyelve is elpárolog.
Idebent! Itt a gatyámban! Sárga eső, ebbe a tartályba,
ebbe a berber tömlőbe, a két púpú pipaszár combom közé!
Nem őszi csepergés! De júniusi zivatar!
Megáztatom benne a protézisemet otthon.
Hogy nem kedvedre valóan mondom? Gusztustalan vagyok?
Melyik öreg nem az, amikor baja van?!
Légy csak finnyás, prütyköm, ha majd így öregszel,
otthon te is lekapod a tömlőt, és jobbal kapásból
az ajtó fölsősarkába vágod!*

ÁKOS BÁCSI

*Matematika tanárom, öreg Ákos bácsi,
amikor összeütköztünk az utcasarkon...
„Tiszteletem tanár úr.” — „Szerencséd hogy öregapádnak
szólítottál.”*

*Kezet nyújtott, először s utóljára, a keze mint fehérke
kopott kréta — olyan.*

„Te csak úgy nekimennél az öregnek?

én meg csak úgy nekimennék a fiatalnak?

Csókkollak. — Volt egy szirakúzi zsarnok — ezt jegyezd meg!

elliptoid alakú szobát készítettett a kihallgatandóknak,

nagyobbat, mint ez a cukrázda itt!

egyik fókuszában ült a két gyanúsított sutyorgó,

ő meg a másik fókuszban jóelőre, ott.

De voltak nyílások, és per definíciónem, az ellipszis

már csak ilyen,

minden áldott szavukat meghallotta.

Ha olyan vagy, mint ő, kövesd a hegyek között zakatoló

kopaszt!

Nekem már nem kell, én már megvénültem.

Csak a halottak érdekelnek, meg néha a magadfélék,

meg a pelenkás unokák.

HORGAS BÉLA

Időmegállítás

Kritszában, Kréta keleti partján, a fehérre meszelt,

hármastagolású román templomocská előtt

lecövekeltem és azt mondtam az időnek, tenyeremet is

föltartva táblaként, hogy jobban értse: STOP!

Fülemben a kabócák magnetikus viharával, két sötét

lángként fölcsapó ciprus között, negyvenhét évesen,

körben a féltérdre ereszkedő hegyek délutáni kéksége,

persze hogy hallgatott rám, kifejezéstelen arcvonásaiban

két szó kréta-rajza tűnt elő a párákból: mi van?

Semmi, mondtam vigyorogva, hogy fönnisége szóba állt velem,

s könnyedén próbáltam állni én is roppant redőiben;

kapaszzkodtam: a szerelmem; a családom; a tengeri sünn egyetlen

tüskéjének talpamba tört hegye s hogy még e pillanatban is...

De akkor már ott se volt s hogy hangom lett hamis

vagy sokallta már és sértette, mit megadott, a kegy...

Válasz nélkül ment tovább a tér kopár csipkéiben.

Ír

*Az ősz ráérős szépsége ovális alma, méz és tűz,
tölgyek könnyökhajlatában él, kő a kövön vagy*